

A Csokoládé- KERT

fine ● *selection*

AVA MILES

AVA MILES

A
Csokoládé-
KERT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. fejezet

Tammy Hollins a válása után dühödten lehúzta a WC-n a kari-kagyűrűjét, így érthető módon vegyes érzelmekkel viseltetett az esküvők iránt. Azonban a gyönyörű kerttől, amit a bátyja, Rye Crenshaw, a countryénekes birtokán hozott létre, szinte dalra fakadt a szíve, ahogy az esküvőjére elrendezett virágoktól is. Rye és Tory ragaszkodtak hozzá, hogy azon a birtokon házasodjanak össze, amin Tammyvel és két gyermekével, Roryval és Annabelle-lel osztoztak, mivel azt mondták, nincs helyszín, amit jobban szeretnének.

A vendégfogadás már javában zajlott, és Tammy belépett a nyitott, fehér sátorba, hogy megnézzé az esküvői tortát övező virágokat, melyektől valahogy nem tudott szabadulni.

– Azt mondják, Rye egymillió dollárt fizetett, hogy biztosítsa a húga válását – mondta éppen egy sárga sifonruhás nő egy élénk rózsaszínt viselő hölgynek, mialatt közlőről vizsgálták a hétemeletes, fehér esküvői tortát, mintha hibát keresnének rajta. – A múlt nyáron tele voltak vele az újságok.

Tammy számára nem volt újdonság, hogy kibeszélik a háta mögött, de ezúttal megtorpant. Biztos, hogy a nők nem Rye vagy Tory

barátai voltak, de Rye-nak meg kellett hívnia egy sereg félig ismeretlen embert is, és ezt a lépését rezignáltan „az üzlet”-tel indokolta.

– Botrány – mormogta Ms. Napsugár.

– *Egyem meg a lelkét* – ciccegett Ms. Rózsi a nyelvével.

Az utóbbi mondat délen általában mézédeseen hangzott, de ha ilyen viperák vették a szájukra, Tammy a fogát csikorgatta dühében.

– Úgy hallottam, Rye mindent megtett, hogy rájöjjön, ki súgott a sajtónak a pénzről, de nem sikerült neki, *egyem meg a lelkét* – folytatta Ms. Rózsi. – Még az ügyvédje sem tudta kideríteni, pedig John Parker McGuinness olyan sármos, hogy egy kígyót is ki tudna csalogatni egy farakás alól. Tammy valószínűleg úgy szégyelli magát, mint Witherspoon tiszteletes, amikor múlt ősszel rajtakapták Alice Higginsszel a kórus padlásán.

– Képzeld el, hogy a te férjed kér annyi pénzt azért, hogy megsza-
baduljon tőled és a gyerekektől, még ha édesek is, mint egy kocka-
cukor – töprengett Ms. Napsugár. – Miféle feleség lehetett?

Tammy füle már hangosan zúgott, túlharsogva a zenekar csodás dallamait. Miért nem bírják már abbahagyni? Inkább akasszák fel, mint hogy mindenki tudjon a magánügyeiről, de ahogy Rye barátja, Rhett Butler Blaylock szokta mondani, az a ló már elügetett.

– Mondok még mást is – folytatta Ms. Napsugár. – Vannak rokonaim Likopeeban, Mississippiben, nem messze Meade-től, ahol Rye családja él. Az unokatestvérem azt mondta, Tammy férje óriási nőcsábász volt. *Egyem meg a lelkét.*

Tammy arcát előntötte a forróság, melegebb lett, mint a párás májusi idő.

Ms. Rózsi kotkodácsoló hangot adott ki, és Tammy azon kapta magát, hogy arra gondol, a nő szűk ruhájának selymes anyaga miatt úgy látszik, mintha zsemlét dugott volna a keblébe.

– Amúgy vonzó, a maga hűvös, jeges módján. Elgondolkodtatja az embert, hogy a férje vajon miért csatangolt el.

Az lehet, hogy érdekli, Sterling miért csalta meg, de ehhez senkinek nincs joga.

– Persze örültem megdöbbsentem, amikor Rye befogadta – mondta Ms. Napsugár. – Ki gondolta volna, hogy déli arisztokrata családból származik? Lehet, hogy a férjem üzletel vele, de én sosem láttam többnek egy rosszfiús countryénekesnél. Így át kellett gondolnom az egész álláspontomat. Szemre nem sokat ad, nem igaz?

– Nem igazán. – Ms. Rózsi a szájába tömött egy rákfalatot, mielőtt folytatta volna, észre sem véve, hogy Tammy közvetlenül mögöttük áll.

– Meglehetősen botrányosnak tartom, hogy Rye feleségül veszi azt a jenki szakácsnőt. Egész nyáron együtt laktak a turnébuszban, és ez *tudod, mit jelent*.

Ms. Napsugár a szájára tette a kezét, mint aki felháborodott.

– És a nő piros színt választott az esküvőjére. Mintha egy csepp esze sem lenne.

– Kétségtelenül vannak problémáik. Remélem, Rye húga hálás ezért a szívességért. Persze most, hogy a bátyja megnősül, valami más lakhatás után kell néznie.

– Tammy! – kiáltott fel Henrietta néni. – Hát itt vagy! Már mindenütt kerestelek.

Ms. Rózsi és Ms. Napsugár rózsaszín és sárga ruhák suhogása közepette egyszerre fordult meg, tátott szájjal.

Tammy azonnal felvette profi műmosolyát. Mrs. Augusta Keller Női Illemtanodájának első szabálya: *Sose áruld el, hogy megbántottak!*

– Hogy tetszik az esküvő? – kérdezte hűvösen, jeges hangon, ahogy a nők mondták korábban.

– Csodálatos – felelte Ms. Rózsi feszülten. – És neked?

– A legcsodásabb – nyújtotta Tammy a szótagokat olyan hangon, hogy cukorvirágokat lehetett volna formázni belőlük az esküvői tortára. – Nagyon köszönjük, hogy eljöttetek. Biztos vagyok benne, hogy Rye boldog, hogy ilyen édes barátai vannak.

A nők viharos suttogás közepette vonultak el. Miért nem lehet csak kedves embereket meghívni az esküvőkre?

– Csúnyán beszéltek rólad azok a nők? – kérdezte Henrietta néni.

Tammy az elegáns idős hölgybe karolt, és együtt visszasétáltak a fő fogadótérbe. Mivel a válasz csak további beszédet eredményezett volna, nem felelt. Mrs. Augusta egy újabb szabálya: *Csak arról beszélj, amiről szeretnél!*

– Hogy tetszik az esküvő? – kérdezte.

A nagynénje a nyitott fogadósátor felé intett.

– A virágok, te jó ég, még soha életemben nem láttam szebb orchideákat, és tökéletesen illenek a kálákhoz, a bazsarózsákhoz és a rózsákhoz.

Amikor Rye és Tory megkérték, hogy ő intézze a virágokat az esküvőjükre, magánkívül volt a boldogságtól. Ragaszkodtak hozzá, hogy ugyanúgy kifizessék, mint amikor tavasszal rendbe tette Rye kertjét. Már volt egy kis pénzmagja – élete első saját keresete –, és úgy tervezte, megnöveli. A két nő szívességnek nevezte. Nos, ő nem fog visszaélni senki szívességével. Más tervei voltak.

– Tory valami rendkívülit akart. Ő ilyen – jegyezte meg. – És mit gondolsz Rye-ről? Már jó ideje nem láttad.

Az idős hölgy megpaskolta Tammy karját.

– Úgy gondolom, megváltozott, akárcsak mindenki más.

Tammy a felhangzó ismerős, gurgulázó nevetést hallva a hang forrása felé fordult.

Rye és Tory Roryval és Annabelle-lel táncolt egy pikáns, számára ismeretlen számra. Ellágyult az arca. A feszültség elpárolgott. Lassan kezdte felfedezni, hogy a szeretet ilyen is tud.

– Rory hatalmas lett – jelentette ki a nénikéje. – El sem hiszem, hogy hétéves. És Annabelle elmesélte, hogy készül az óvodára.

– Igen, sokat színez, hogy felkészült legyen.

– Mit fogsz csinálni a felszabadult idődben, édes? Nagy változás lesz.

Tammy nagy levegőt vett.

– Elindítom a saját kertészvállalkozásomat. Apuka felajánlotta, hogy segít belevágni – halkan mondta, ugyanolyan finoman, ahogy a gyermekei nevét néhány órával a születésük után.

Esténként, miután a gyerekek lefeküdtek, üzleti könyveket olvasott, és bár az önálló vállalkozás óriási félelmet keltett benne, tudta, hogy a félelem soha többé nem irányíthatja az életét.

– Ez csodálatos! A nevét kitaláltad már?

Eltartott egy darabig, mire kiforrtta magát, de Tammy tudta, hogy illik hozzá.

– Látomásos Tájéktérzet – felelte. Nemcsak azért tetszett neki ez a név, mert már az első kapavágás előtt mindig elképzelte, hogy fog kinézni egy kert, hanem mert saját és a gyerekei számára is próbálta meglátni az új élet lehetőségeit. Azonban az élete, akárcsak a vállalkozása, még alakulóban volt.

A tény, hogy még mindig ilyen nagy hatással vannak rá az idegnek rosszindulatú pletykái, megmutatta, mennyi dolga van még.

Aztán emlékeztette magát, hogy az esküvők világszerte egyszerre szólnak a boldogságról és a családi feszültségekről. Most látta először az anyukáját a kilenc hónappal azelőtti csúnya búcsújuk után, és a gyomra mintha moslékosvödörre változott volna.

– Csodás név, drágám, és örül a szívem, hogy apukád segít neked. Hampton jobban néz ki, mint valaha. Nem mondanám meg, hogy szívrohama volt – mondta Henrietta néni, és megszorította Tammy karját. – Margaret természetesen sosem változik.

A nagy gonddal fodrászolt, kékvérű anyukájára pillantva, aki egyedül ült a főasztalnál olyan arckifejezéssel, ami sóbálvány helyett jégömbbé változtathatta volna a vendégeket, Tammy megborzonzott. A tavalyi nyár előtt közvetlenül a mama mellett ült volna, ugyanolyan helytelenítő, visszafogott arckifejezéssel. A legjobbak oktatták, Tammy pedig túl jó tanuló volt. Makulátlan modora tartotta fogva egy kegyetlen férfival való, kihűlt házasság csapdájában. Amíg tékozló bátyja meg nem érkezett Meade-be kibékülni a családdal, álmodni sem merte volna, hogy létezik menekvés.

Most próbálta elfelejteni a sok év tananyagát, és az élete olyan zavaros volt, akár a Dare-folyó a birtok mögött.

Henrietta néni elfogadott egy pohár pezsgőt egy arra haladó pincértől, és hosszan kortyolt belőle.

– Megtetszett a gondolat, hogy Amelia Ann folytatja a Hollins család hagyományát, hogy minden generációban legyen egy ügyvéd, még ha lány is. Miután Rye otthagya a Vanderbiltet, azt hittem, örökre megszakad ez a szokás. Még mindig nehéz elképzelni, hogy a mi kis Amelia Annünknek megtetszett a törvény szolgálata, de boldogabbnak látom, mint valaha. Amikor az óráiról kérdeztem, sokáig magyarázott valami jogi bikkfanyelven, ahogy korábban Hampton.

Most már könnyen jött a mosoly. Mert nem ő volt az egyetlen Hollins lány, aki kitört a család mátriárkája által diktált élet ketrecéből.

Csak úgy tűnt, Amelia Ann-nek könnyebb volt váltani.

– Sosem láttam még olyan embert, aki örömmel kezdi el a nyári munkát, ahol elvárják a túlórázást, és alig kap szabadnapot. Olyan, mint Rye, szerelmes a munkájába.

Amelia Ann egy Tammy számára ismeretlen férfival táncolt, szőke hajzuhataga a hátára omlott, ahogy az úriember tréfáján nevetett. Hosszúra növesztette a haját, és gyakran kiengedve hordta, csak hogy dacoljon a mamája kijelentésével, miszerint egy úrinőnek nincs hosszú sörénye. Ügyvéd módban persze nem így hordta, de most fürtjei a háta közepéig lógtak. Mama javasolta, hogy az esküvőre vágassa le, de Amelia Ann könnyedén ellentmondott, mire mama szája úgy összepréselődött, mintha savanyú írot kóstolt volna.

Igen, Amelia Ann hamar újraalkotta magát. Tammy egy kicsit féltékeny volt, amiért ilyen könnyen ment neki.

De mindenkinek más az útja, és más nehézségekkel kell megbirkóznia.

– Még sötétedés előtt szeretném megnézni a kertet. Nagyon büszke vagyok rád, szívem. – Henrietta néni légpuszt adott Tammynek, nehogy összerúszozza az arcát. A nyilvánosság előtt mindig győzött a hiúság a szeretet felett, és ezt Tammy nem tervezte továbbadni a saját lányának.

Egyedül maradván megfordult, és végignézte, ahogy Annabelle a nagypapijához rohan, és megpróbálja a táncter felé rángatni. A nagypapi éppen Clayton Chandlerrel, Rye helyettes ügyvezetőjével és násznagyával beszélgetett, de elnézést kért, és megpörgette az unokáját a táncparketten, mire Annabelle kacagott örömeiben.

– Állj be te is!

Tammy a hang felé fordult. Úgy képzelte, ha egy hatalmas tölgyfa beszélni tudna, így szólalna meg. Újfajta idegesség vett rajta erőt. John Parker McGuinness egy párától gyöngyöző üveges sört tartott a

kezében. A férfi ugyanolyan komfortosan érezte magát egy három-ezer dolláros öltönyben, mint egy gyűrött John Deere-pólóban és futónadrágban. Alkalmi öltözetben azonban szívtipróan jól nézett ki. A sör kiegészítette a stílusát. Laza, de elegáns. Ez volt John Parker pontos személyleírása. Tammyt lenyűgözte, mennyire jól érzi magát a férfi a bőrében, és mivel Rye egyik legjobb barátja volt, és gyakran látogatott el hozzájuk, bőven volt lehetősége beszélgetni vele.

John Parker göndör, barna haján megcsillant a lenyugvó nap fénye, és a férfi kék szemének villanása láttán Tammy elgondolkodott, vajon tudja-e, mire gondolt. Istenke, remélte, hogy nem. Amíg John Parker a nő válaszát várta, lassan elmosolyodott. Az az ördögi kis gödröcske a bal orcáján megközelíthetőbbé tette a jóképűségét. Aztán Tammyre kacsintott, ő pedig csak bámulni tudott rá, mint egy megkukult iskolás lány.

Korábban egymás mellett lépkedtek az oltár felé. Tammy volt John Parker párja a koszorúslányok közül, és a karja libabőrös lett a férfi érintésétől. Szomszédfiús helyessége, átható tekintete és könnyed sármja... hatással volt Tammyre, attól a naptól kezdve, hogy a Dare-folyóhoz érkezett.

John Parker sosem próbálkozott semmivel, mégis tudta, hogy vonzalma nem viszonzatlan. Szinte érezte a férfi vágýt, hogy felnyalabolja és elcipelje onnan.

– Hallottad, mit mondtam, szívem? – ismételte meg John Parker.

– Hallottalak. Csak nem tudom, mit válaszoljak.

Szavai kissé faragatlanul hangzottak, de ezzel a férfival valahogy mindig akadályba ütközött a beszélgetés. Sem hűvös műviséget, sem valódi érzelmet nem tudott felé mutatni. Senki sem kavarta úgy fel az állóvizét, mint John Parker.

A férfi szexis szája megrándult.

– Akkor mi lenne, ha beszélgetnénk? *Szóval*, szép esküvő volt.

Jól van, társalogni még csak tud. A fenébe is, hiszen Mrs. Augustánál ötöst kapott társalgásból.

– Anyukád nagyon meghatóan beszélt a szertartáson – mondta Tammy. Hogy tovább nyugtalanítsa őt, John Parker egy lelkesző sziklaszilárd hitű fia volt. Ez nagyon tetszett neki egy férfiban, különösen a Sterlinggel szerzett tapasztalatai után, aki mindig azt mondta a templomban, amit kell, de sohasem gondolta komolyan.

– Sokat jelentett neki, hogy Rye és Tory őt kérték meg, hogy összeadja őket. Szereti mondogatni, hogy „évek óta imádkozom azért a fiúért”. Nem is lehetne boldogabb az élete ilyenén fordulása látán.

– Mind azok vagyunk. – A mamája, Louisa Adams tiszteletes egy kincs volt, ahogy John Parker három húga is, akiket korábban meg is táncoltatott az esküvőn. Igen, Tammy figyelte őket.

– Rye említette, hogy te intézted a virágokat. És persze a kert is tökéletes. Most, hogy enyhült a nyár, minden úgy nő, mint a gomba. Tammy, kitettél magadért.

Tammy követte a tekintetét, ahogy John Parker végignézett Rye birtokán. Ő tervezte a kertet, amikor tavaly ősszel a fivéréhez költözött. Különböző színű és tapintású fákat ültetett, a szomorúfűztől kezdve a somfákon át a liliumfákig mindent, majd megspékelte néhány egzotikus fajjal is, amin megakad a szem.

A több száz fajta virággal tömött ágyások ezer színben pompáztak, és mint hegyi osvények úgy kanyarogtak az élénkzöld gyepon. Volt kék és lila lombozat a zöld kiegészítésére, lelógó ágak a térbeli-ség elérésére, és óriási bóbítájú virágok a hatás kedvéért.

Büszke volt rá.

A büszkeség új, ritka érzelm volt számára – és tetszett neki. A kerészkedés volt az egyetlen dolog, amiben az anyaságon kívül ügyesnek tartotta magát, de a Sterlinggel való házassága idején még a gyerekekkel kapcsolatban is megingott az önbizalma. A többi teljesítménye – amiket utált, például hogy tudott bridzselni, teniszezni, díjlovagolni vagy pletykálni – úgy omlott össze, akár egy kártyavár. A fenébe is, minden, aminek kívül-belül hitte magát, teljes felújításon ment keresztül.

Szinte felrobbant az élete azoktól a könyvektől, amiket nők életútjáról olvasott. Végre rájött, nincs egyedül azzal, hogy azt szeretné, azért szeressék, aki valójában, ahogy a több száz másik, szövegkiemelővel bekarikázott bekezdésben olvasta.

– Örülök, hogy minden összejött – válaszolt. – Nagyon örülök, hogy Rye és Tory itt akartak összeházasodni.

– Tammy, az emberek csak a kertről beszélnek.

Igen, és néhányuknak meg is említette, hogy vállalkozásba kezd. Voltak, akiktől névjegykártyát is kapott, ettől a cipőjében táncba kezdtek a lábujjai.

– Köszönöm, John Parker. Kedves, hogy ezt mondod.

A férfi áthelyezte a testsúlyát, ezzel izmos lábára vonva Tammy figyelmét. Kényszerítette magát, hogy máshová nézzon.

– Korábban az esküvő miatt nem akartalak megkérni, de most, hogy ez kész, rá tudnál nézni esetleg a birtokomra, és terveznél valami ehhez hasonlót?

Elakadt a lélegzete. Az esküvőn jelenlévők közül a legkevésbé John Parkerről gondolta volna, hogy érdeklik a virágok és a kertek.

– Komolyan mondod?

– Természetesen. Szeretek kint lenni, és most, hogy Rye birtokán már alkalmaztad a varázserődöt, az enyém hozzá képest elég egyszerűnek látszik. Jó lenne valami érdekesebbet nézegetni.

Tammy eltöprengett rajta, hogy ez valami trükk-e, hogy több időt tölthessenek együtt, de annyira boldog volt, hogy nem érdekelte, vannak-e Johnnak hátsó szándékai. John Rye barátja, és noha Tammy libabőrös lett az átható tekintetétől, a férfi eddig nem kezdeményezett... és a közeljövőben nem is fog. Ennek örült. Éppen csak, hogy megszabadult az egyik férfitől, és noha John Parkert szívtipróan vonzónak, kedvesnek és elragadónak találta, még messze nem állt készen a következőre.

Most annak volt itt az ideje, hogy felfedezze, ki akar lenni valójában, és ennek semmi sem állhat az útjába.

– Nos, éppen saját kertészvállalkozást indítok – vallotta be.

– Tényleg? Az remek. Van már valaki a várólistádon?

– Még senki. Néhány vendégnek megemlítettem a tervemet, de az esküvő utánra tervezem a komolyabb lépéseket.

Rye és Tory másnap indultak rövid memphisi nászútra, utána pedig Rye nyári turnéba kezd, ami azt jelenti, hogy Tammy és a gyerekek hónapokig egyedül lesznek a házban. Míg bátyja és sógornője örülten fognak neki hiányozni, Tammy már várta, hogy több időt fordíthasson a vállalkozására.

– Imádnám, ha én lehetnék az első hivatalos bejegyzés a határ-időnaplődban. A héten tudok hozni egy csekket bármekkora összegről, amit megfelelő előlegnek tartasz.

– Az... csodás volna – válaszolt, és próbált nyugodt maradni, miközben a szíve hátraszaltót ugrott. A második fizető ügyfele, és ő nem a rokona.

– Az én jogi agyamban a pénz letétele a szerződés egy formája.

– A pénzt majd kitaláljuk, ha összeállítottam az árajánlatot. – A dolog hivatalos hangvételelétől egyszerre akart mély levegőt venni és vigyorogni. – Habár ez az évszak már egy kicsit késő új kertet telepíteni – erőltette ki.

A férfi legyintett.

– Amiatt ne aggódj! Tudom, hogy remekül fog sikerülni.

Tammy úgy döntött, hogy ha óraműpontossággal öntözik a palántákat és a fákat, nem lesz baj.

– Akkor vedd úgy, hogy te vagy az első megrendelőm.

– Helyes. Állapodjunk meg, hogy mikor ugrasz be. Ha megbeszéltük az ötleteidet, megírjuk a szerződést.

Most már hivatalosabb területen jártak. Apukával azonnal el kell intézniük a vállalkozás papírjait.

– Tökéletes.

Így. Magabiztos üzletasszonynak hangzott. Persze, ki kell találnia egy stratégiát az árazásra, de erről is olvasott már könyveket. Eddig sosem ő kezelte a pénzét, és halogatta a pénzügyekről való tanulást, mert félt, hogy nem menne neki. A mama sosem biztatta őt és a húgát, hogy az iskolában jól teljesítsenek matekból, mert szerinte a kishölgyeknek nem kell ilyesmin törni a szép kis buksijukat.

Akkor egy pár egy kissé túl közel kanyarodott hozzájuk, és a férfi elhúzta, hogy ne ütközzenek neki.

Micsoda érzést keltett az érintése! Sokkoló, tiltott és édes volt.

– Tudom, hogy az apukád bizonyára bőven eleget segít, de ha szoron kívül szükséged van bármilyen üzleti vagy jogi tanácsra, kérdezz nyugodtan!

– Zseniális tőled – felelte Tammy, hálásan minden segítségért. Minden órában, amit az üzleti tanulmányaival töltött, három új

kérdést tudott volna feltenni, a rezsiköltség kiszámításától kezdve a kisvállalkozások adófizetésének mikéntjééig.

– Zseniális fickó vagyok, Rye nem említette? – cukkolta John.

Tényleg az volt. Ezt Tammy is tudta. John és Rye együtt tanult jogot a Vanderbilten. Rye a diplomaosztó előtt néhány héttel hagyta ott az egyetemet a countryzene kedvéért, szakítva a családi hagyománnyal... és a családjával is, ami egészen a közelmúltig tartott. John Parker továbbra is a joggal foglalkozott, habár emellett a legjobb countryzenészeknek írt dalokat, beleértve Tammy bátyját is. Mind a bal, mind a jobb agyféltekéje szinte törvénytelenül jól működött.

Rye jelent meg mellettük a hangszórókból szóló countryzene ütemére imbolyogva.

– Hogy van a két kedvenc emberem a világon?

– Csodásan – felelte Tammy halkan. Imádta ilyen boldognak látni Rye-t. – De meglep, hogy Tory nincs a két kedvenced között.

– Életem, tudod, hogy ő egy különálló kategória – nyújtotta a férfi a szótagokat.

A húga rámosolygott.

– És te hogy vagy ezen a szép napon? – kérdezte.

– Jobban, mint valaha képzeltem volna – felelte Rye ragályos vigyorral. – Nektek meg táncolnotok kell.

Amikor a bátyja játékosan meglökte a csípőjével, Tammy szája megrándult. Egyre jobban megszokta a bátyja időnként furcsa viselkedését és érzelmei erejét. Úgy képzelte, mindkettőjükben ugyanaz az erő áramlik, erős sodrással, akár a Dare-folyó, csak ő még nem nyitotta meg az utat előtte. Olyan erős gátat épített az érzelmi köré, hogy a víz megállt, és poshadni kezdett. De már érezte, hogy valami átmozdult benne, és félt, hogy elsodorják az érzelmei, ha szabadjára engedi őket.

Egyszerre csak egy zsilipet akart kinyitni.

– Ez a zene nem az én világom – válaszolta, mert tudta, hogy nem lenne bölcs dolog John Parkerrel táncolni. Túlságosan bizsergető volt az érintése.

Rye átkarolta a vállát.

– Megkérdezzem, van-e valami a régi füzértáncos időkől, szívem?

Tammy tudta, hogy tréfának szánta, mégis összeszorult a gyomra. Fehér ruhák és kesztyűk képei úsztak lelki szemei előtt. Aznap túl sokszor jutott eszébe Mrs. Augusta, különösen, miután megígérte magának, hogy kizárja életéből az efféle hátráltató szokásokat.

John Parker kivette a kezéből a pezsgőspoharat, amit már annyira szorított, hogy félő volt, eltörik.

– Talán ha találunk olyat, amit szeretsz, táncolsz velem egyet. A nászagnak és a nyoszolyólánynak mindig kell egyet táncolnia együtt, nem igaz?

Tammy régi ismeretségi körében ez határozottan így volt. Az esküvőknek rendje volt – követték a hagyományt. Még ha ettől fulasztóvá váltak is, mint az övé annak idején.

A családját figyelve észrevette, hogy ők legalább elengedték magukat. Természetesen a mamája kivételével.

Tory jóízűen nevetett, miközben Rory pörögve mozgatta apró csípőjét a zene ütemére.

Hála istennek, hogy Tory nem követi a hagyományokat. Ránézni is olyan volt, mint az első padban ülni az élet iskolájának egy vadozatú óráján.

– Tory olyan szabadnak és boldognak látszik... – motyogta maga elé.

Rye vigyora még szélesebb lett a menyasszonya neve hallatán.

– Hát nem gyönyörű? Régen lenéztem az ilyen negédes beszédet, de most komolyan... J. P., láttál már nála szebb nőt?

A bátyjának igaza volt. Fekete hajával, porcelánfehér bőrével és aprócska alakjával, amit egyszerű, hosszú, fehér esküvői ruha emelt ki, Tory lenyűgözően szép menyasszony volt. Tammy és a húga segítettek neki ruhát választani, ami mindhármuk számára különleges nap volt. A ruha természetesen csak még sugárzóbbá tette Tory boldog ragyogását.

John Parker bólintott.

– Szerencsés férfi vagy, Rye. Rhett, Clayton és én mind megkönnyebbültünk most, hogy megállapodtál. Többé nem kell aggódunk a szertelenséged miatt.

– Hé, Rhett! – kiáltott oda Rye a barátjának, aki Abbie-vel, élete szerelmével táncolt. – J. P. azt mondja, nem gondoljátok, hogy maradt bennem vadság.

– Nagyjából így van – kiabált vissza Rhett, majd bedöntötte a partnerét, aki felnevetett és a zakójába kapaszkodott.

– Szelíd vagyok, mint egy kiscica, mi? – Rye John Parkerhez hajolt. – Látnod kellene, milyen szexi kötényt vettem a feleségemnek a nászutunkra! – suttogta, de nem elég halkán. Tammy minden szót hallott.

Mrs. Augusta szavai villantak az eszébe: *Amikor a férfiak illetlenül viselkednek előtted, ne törődj velük!*

John Parker megköszörülte a torkát, és úgy pillantott Tammyre, mint aki tudja, hogy illetlenség egy hölgy előtt ilyesmiről beszélni. Ez kétségtelenül így is volt.

– Nos, tényleg akkor ismerkedtetek meg, amikor a szakácsnőd lett. Még mindig nem hiszem el, hogy belement, hogy megint ő főzön rád a nyári turnédon.

– Nem akartunk külön lenni. Ráadásul imádja. Most, hogy megvan a PhD-je, a felszabadult idejében befejezheti a szakácskönyvet, ahogy mindig is szeretne volna.

– Rengeteget fog keresni azzal a szakácskönyvvel – mondta John Parker. – Senki nem főz nála jobban.

– Nekem mondd?

John Parker egy elhaladó pincér ezüsttálcájára tette a sörét és Tammy pezsgőjét.

– Tammy meg fogja tervezni a kertemet – kacintott Tammyre, mire a nő szíve szaporább ritmusra váltott.

– Nem mondd... – csodálkozott Rye.

Tammy meglátta, milyen férfias, titokzatos pillantást váltottak.

– Az csodás, különösen, hogy vállalkozást indít – folytatta Rye. – És nem fog ártani a házikódnak. Nincs ott semmi, csak fű, fák és bokrok. *Unalmas*. Igaz, Tammy?

– A fák és a bokrok adhatják a struktúrát, de mind a négy évszakra elegendő változatosságot és színt kell adni hozzájuk.

Rye-nak megrándult a szája, ahogy oldalba bökte John Parkert a könyökével.

– Változatosság és szín? Hallod ezt, J. P.?

A barátja olyan erősen könyökölt vissza, mintha ok nélkül verekedő testvérek lettek volna.

– Igen, hallottam. Térjünk vissza a táncra, Tammy...

Rye gyengéden a húga hátára tette a kezét.

– A barátom remek táncos, és mivel lelkész fia, meg fogja tartani a három hüvelyk távolságot a partnerétől, ahogy tanultuk. Emlékszel, hogy Mrs. Hays mindig vonalzóval mérte a párok közti távolságot?

– Nálam sosem kellett – felelte Tammy.

John Parker felnevetett.

– Fogadok, hogy te feszegetted a határt, Rye.

– Ahányszor csak lehetett. Mindig azt mondtam, nem tudom, mennyi három hüvelyk. Menj, szívem, táncolj! Agyondolgoztad magad. – Előretolta néhány lépésnyit.

A táncparkett tömve volt vendégekkel, voltak, akik pörögtek, mások összesimulva egyszerű, ide-oda lépkedős táncot jártak. Amikor John Parker lovagiasan karját nyújtotta, Tammynek nem volt más választása, mint hogy belekaroljon. Na, jó, *volt* más választása, emlékeztette magát. Csak nem akart udvariatlanul nemet mondani.

Ray a zenekarhoz sietett, és a zene hirtelen álmodozó, romantikus számra váltott.

Jóképű táncpartnere közelebb húzta, és egyik kezét az övébe tette, míg a másikat szép társastáncartásban a lapockájára helyezte. Tammy nem nézett fel rá – nem *tudott* felnézni –, amikor finoman a férfi vállára tette a kezét. Érezte, milyen izmos, és az erdő- és fűszerillatú parfümjét is.

Felhangzott a keringő első néhány akkordja, és John Parker erőfeszítés nélkül vezette. Olyan jól vezetett, hogy Tammy egy pillanatra lehunyta a szemét, ahogy elborította a varázslatos zene, az ismerős lépések és új élete kényelmessége. Ilyen lehet felhőn táncolni.

A férfi tekintete forró volt, amikor végre kinyitotta a szemét és felnézett rá, és alig tudott megszólalni.

– Rettentő jól táncolsz – nyögte ki végül kiszáradt torokkal.

– A húgaim mindig rajtam gyakoroltak.

Átható kék tekintetétől kihagyott a szívverése. Megbotlott, mire a férfi erősebben szorította, és közelebb húzta magához.

Néha, amikor John Parker így nézett rá, bele-belenyilallt az élet valami nyers, nedves és új érzése...

– Csodálatosak a húgaid, John Parker. – Korábban futólag találkozott velük egy grillpartin a férfi házában. A szemük se állt jól, ahogy Crenshaw nagypapa mondta volna.

– Igen, főleg ha nem engem szomorítanak. De tudod, milyenek a testvérek.

Amikor a zenekar újabb mámoros keringőbe kezdett, Tammy gyanúja szerint ebben is Rye keze lehetett – igen, *tényleg* tanult egyet-mást a csintalan testvérekről –, John Parker és ő folytatták a könnyed táncot.

Kellemes csend állt be közöttük, és a nő élvezte, hogy a férfi erős teste mellett ringatózik a zenére.

Abban a pillanatban Ms. Rózsi vitorlázott el mellette a párja karján, ronda mosolyt küldött Tammy felé, és egyetlen pillantásával elszívta a nő minden boldogságát.

Ideje volt ennek véget vetni. Örökké pletykálni fognak a bulvár-cikkről, amíg Rye tovább keresi azt, aki kiszivárogtatta. Ideje volt elengedni, hogy vége szakadhasson a találgatásoknak.

– John Parker, van egy kérésem. Amiről szeretném, ha Rye-nak nem szólnál.

A férfi tovább táncolt, noha a tekintete elsötétült.

– Mielőtt kimondod, két dolgot kell tudnod. Bármit kérhetsz tőlem. Mindig. És számíthatsz a segítségemre. – Megforgatta. – De azt nem ígérhetem meg, hogy Rye-nak nem mondom el. Ő a legjobb barátom. És én vagyok az ügyvédje.

– Ezt tudom, és soha nem állnék közétek, de szeretném, ha nem keresnének tovább azt, aki részleteket adott az újságoknak a válásomról. Rye megszállottan keresi az igazságot. Először sodródtam az árral, mert... – Túl megterhelő volt másként tenni, és Rye dühe is, nos... elég riasztó volt.

John Parker szeme acélkékre változott.

– Azt nem tehetem, Tammy. Felelősségre kell vonnunk a tetteit.

– De az én életemről van szó, és szeretnék továbblépni. – Ms. Napsugár pörgött-forgott el mellettük az igazához való ragaszkodás meglehetősen élénk színű jeleként. – Sosem marad abba a szóbeszéd, ha folyton bökdössük a darázsfészket a kiszivárogtatót keresve.

John Parker még közelebb húzta, immár teljesen figyelmen kívül hagyva a háromhüvelykes szabályt.

Tammy ismét megbotlott.

– Tudod, nem csak Rye akarja megtudni, ki volt az, Tammy. Én is azt akarom, hogy megfizessen azért, amit veled és a családdal tett. Mindnyájan azt akarjuk. És *meg is fog*. Megígérem.

Soha senki nem figyelt rá, amikor elmondta, mit érez valójában, mit akar valójában. Mintha a körülötte élők örökké füldugót hordtak volna.

– De én nem ezt akarom – tiltakozott.

– Sajnálom, hogy nehéz neked a pletykákat hallani – komoran sóhajtott. – Bíznod kell bennünk, Tammy! Nem hagyhatjuk, hogy bárki azt higgye, megtehet ilyesmit. Meg...

Amikor nem fejezte be a mondatot, a nő egy kissé hátrébb húzódott.

– Folytasd, kérlek! Megalázott engem. Nem azt akartad mondani? És igazad van. Ezért akarok véget vetni ennek. Semmi jó nem fog belőle származni. Még ha rá is jöttök, ki tette, az csak még több pletykához fog vezetni.

– Valaki mondott itt neked valamit? Mondd meg, ki volt, és ebben a pillanatban kivezettetem.

Még sosem látta ilyen feszültnek – az állkapcsát összeszorította, a tekintete összesűkül.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Félelmetesnek látszol. Korábban azt hittem, túl kedves vagy ahhoz, hogy ügyvéd legyél, de már értem.

– Nem akarom, hogy félj tőlem, Tammy. Csak meg akarlak védeni... ahogy Rye is.

Férfiak. Egész életében ezt mondogatták neki, aztán semmitől sem védtek meg.

– Hogyan fogok megállni a saját lábamon, ha minden férfi úgy bánik velem, mintha üvegből lennék? – fakadt ki, nem tudván visszafogni magát. – Elegem van belőle, hogy a férfiak azt hiszik, tudják, mi a jó nekem.

– Tammy, nem...

– Mama! – szólt közbe Annabelle a nagypapija karjában pörögve. – Velem mikor táncolsz?

– Mindjárt, kincsem. Ígérem, a következő számra veled táncolok.

– Annabelle, engem is vegyél fel a táncrendedbe! – mondta John Parker.

A lánya az ég felé emelte a kezét.

– Ez az! John Parkerrel fogok táncolni! – És újra és újra elismételte, mialatt Hampton továbbfordult vele.

A mama felé pillantott, aki természetesen őket figyelte. Tammy úgy látta, egész nap azt kereste, mit helytelenítsen. Tökéletesen kontúrozott, rúzsos száját egy kissé összeszorította, de ezt valószínűleg csak Tammy vette észre. Amikor az embert arra nevelik, hogy még a testbeszédén keresztül se árulja el az érzelmeit, a legapróbb jelekre kell figyelni. Ő tudta, a mamánál mik ezek. Mindig rettegett tőlük.

– *Ezért* kell megvédenünk téged, Tammy – mondta végül John Parker, visszahúзва őt a jelenbe. – Nem csak a te ártatlanságodról van szó. A gyerekekre is gondolnunk kell.